

[Socialministeren.]

gende Aar, ogsaa af Venstres Indenrigsminister i 1927, da han i Februar Maaned fremsatte sit Forslag til Ændringer i Arbejdsløshedsloven. Der fandtes ikke nogen Bestemmelse om, at Arbejdere fra forskellige Fag, som sluttede sig sammen, kunde faa statsanerkendt en Arbejdsløsheds-kasse. Og naar den daværende højtærede Indenrigsminister blev paa den gamle Linie, var det, fordi han vidste, hvad der havde været Forudsætningen for hele Opbygningen af Arbejdsløshedsforsikringen. Et andet Parti fik gennemtvunget, at der skulde optages en Ændring, der skabte denne Mulighed — en Mulighed for hvem? Hvis der havde staaet 200 000 Mennesker og havde sagt: vi vil, da vi nu af religiøse Grunde har sluttet os sammen i en Landsorganisation og hjælper hinanden med de Bidrag, vi kan yde hinanden, have Adgang til at faa Statsanerkendelse! Men saaledes forholdt det sig slet ikke. Efter 2 Aars Forløb var det lykkedes de Mestre, som var sluttet sammen i Kristeligt dansk Fællesforbund, at skrabe 294 Arbejdere sammen, der vilde gaa ind i en kristelig Arbejdsløsheds-kasse. Jeg vil gerne sige til det høje Tings Medlemmer, at paa et saadant Grundlag kan man ikke skabe et saa afgørende Brud paa Løfter fra 1907 og give Forudsætninger for hele Opbygningen af Arbejdsløshedsforsikringen.

Under Forhandlingerne her i Tinget i 1927, hvor jeg havde den Ære at være mit Partis Ordfører om Arbejdsløshedsloven, gjorde jeg udtrykkeligt opmærksom paa, at hvis det paagældende Ændringsforslag blev vedtaget, og man ad den Vej gav Adgang til, at Statsarbejdere, Maskinarbejdere paa Hærens og Flaadens Værksteder og Reparører i mange andre Virksomheder, Folk, som er i Stand til at betragte sig som nogenlunde fast ansatte Arbejdere, uden videre kunde gaa over i en saadan Landskasse, vilde det betyde, at de derigennem kunde sikre sig en Understøttelse, oven i Købet en ret høj Understøttelse, for et langt, langt lavere Kontingent, end hvis de skulde bevare Fællesskabet med Arbejderne i vedkommende Fag. Taget som Helhed for Arbejdsløshedsforsikringen vilde det, konsekvent gennemført, Linien ført helt ud, betyde, at man kunde komme til at staa over for, at alle de Arbejdere, som var i Arbejde, skaffede sig et Skattely i en saadan Arbejdsløsheds-kasse, medens alle de, der havde Chance for at blive arbejdsløse, overhovedet ikke vilde kunne opretholde en Arbejdsløshedsforsikring.

Det er det, man kalder for et Overgreb fra vor Side, at vi nu ønsker den Bestemmelse ophævet, der førte til Dannelsen af den Abnormitet og Urimelighed for dansk Arbejdsløshedsforsikring, som Kristelig Arbejdsløsheds-kasse var og er. Der er imidlertid en fuldkommen saglig Motivering for, at vi har stillet det Ændringsforslag, her er stillet. At dertil kommer andre Momenter, der ogsaa for andre Befolkningslag end netop Arbejderne spiller ind og bevirker, at man maa ønske den urimelige Ting, som Kristelig Arbejdsløsheds-kasse er, ophævet, skal jeg i denne Forbindelse lade ligge.

Det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) omtalte den Ændring, der nu foreslaas til § 17, Stk. 1, hvorefter Lovbestemmelsen kommer til at dække den Bekendtgørelse, der er forlænget, for, jeg tror indtil 3 Aar. Der har ikke for Ministeriet været Anledning til at gøre andet end at forlænge Bekendtgørelsen. I Bemærkningerne til Lovforslaget er gjort Rede for, at hvis man paa Rigsdagen kan enes om en anden Formulering af § 17, Stk. 1, har jeg ikke noget imod det. Jeg maa mene, at i Stedet for at leve, som vi har gjort siden 1927, paa en Bekendtgørelse, der ikke dækker Loven, eller rettere sagt en Lov, der ikke dækker Bekendtgørelsen, maa vi nu have Orden i det. I denne Forbindelse maa jeg maaske begaa den Indiskretion vedrørende Forhandlingerne i 1927 at oplyse, at det ikke var den daværende Indenrigsministers Skyld, at vi ikke fik en forstandig Formulering af § 17, Stk. 1. Det var det andet Parti, som var med til at danne Flertallet, der forhindrede, at det fremsatte forstandige Ændringsforslag blev gennemført. Jeg tror, Tiden er inde til, at vi faar Bekendtgørelsen og Lovens Tekst til at dække hinanden.

Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Unmack) bad om og forlangte at faa Tid til en grundig Forhandling og en dybtgaaende Undersøgelse. Da det ærede Medlem fremsatte disse Udtalelser, kunde jeg ikke lade være at tænke tilbage paa 1927. Det ærede Medlem var ikke dengang Medlem af dette høje Ting, men hvis det ærede Medlem vil spørge dem, som var det, vil han faa at vide, at hver Gang vi i Udvalgene bad om selv de mest elementære Oplysninger, blev det ved øjeblikkelig Afstemning fejlet væk, der var overhovedet ikke Tale om Forhandling, hverken paa det ene eller det andet Omraade. Det lille fornuftige Ændringsforslag, som den daværende Indenrigsminister stillede til Arbejdsløsheds-